

Het dwelfenvolk

Deel 1. DE ONTMOETING.

Auteur : Ellen Mastebroek

Sprookjes zijn kinderverhalen, en in sprookjes moet je geloven.

Geloven in sprookjes brengt je in een andere wereld, en in de wereld van fantasie.

Soms zijn sprookjes net echt.

Ellen Margret, beschrijft de waarheid achter de fantasie, ze merkt dat er méér leven is, in het bos, dan alleen de bomen en dieren.

Op een stille dag ontdekt ze bij toeval een volk dat verscholen, in het bos woont.

Ze hebben een leven zoals de mensen, met alle leuke en minder leuke dingen.

Ze krijgt contact met ze, en schrijft erover maar zegt tegen niemand iets, want wie zal haar geloven?

Dit verhaal is voor kinderen geschreven vanaf vier jaar, leuke voorlees verhalen of om zelf te lezen.

In ieder hoofdstuk komt een onderwerp voor, wat ook in de mensen wereld voorkomt.

Een verhaal om bij weg te dromen, voor kinderen.

Na elk hoofdstuk is de vraag:

Wat heb je van dit hoofdstuk geleerd?

*Dit is om te zien of je begrijpt wat
voorgelezen is of zelf leest.*

*Maak bij elk hoofdstuk **JOUW** tekening hoe
JIJ denkt hoe het is.*

Zo maak je het boek compleet!

SUCCES!

De ontmoeting

01.Droom ik?

02.Goedendag, ik ben Dahlia

03.Vader Fons

04.Opa Joris en de beukenborreltjes

05.Debby, de postduif, brengt post.

06.Tante Margriet

07.Net op tijd!

08.Dorus wil verhuizen

09.Spits is gewond!

10.Teun is geslaagd!

11.De zomer is ten einde!

12.Onverwacht bezoek!

13.Fons heeft het druk.

14.Debby is vleugellam.

15.Storm en wind!

- 16. *Pluim verzamelt.***
- 17. *Pech onderweg.***
- 18. *Sneeuw***
- 19. *Visite.***
- 20. *Madelief is gewond.***
- 21. *Een heldere sterrenhemel.***
- 22. *Wat ga je later worden!***
- 23. *Een nieuw klasgenootje.***
- 24. *Fons en de eerste voorjaarsdag.***
- 25. *Iris komt terug.***
- 26. *Kraambezoek***
- 27. *Tino en zijn zoektocht.***
- 28. *Liefde in het bos.***
- 29. *Toekomstplannen.***
- 30. *Feest in Dennendal***

01.Droom ik?

De eerste bloemknoppen komen aan de struiken, de winter is voorbij.

Groene sprietjes kleuren de bomen in het bos.

Vandaag is het de eerste mooie lentedag van dit jaar.

Zolang ik mijn hond heb, maak ik regelmatig een wandeling in het bos in Bergen.

Ook deze mooie dag ga ik naar het bos en ik loop dezelfde route als altijd.

De hond rent voor mij uit, hij weet de weg.

Wanneer ik op de helft van mijn wandeling ben, rust ik uit op het houten bankje.

Het bankje staat, waar het grote bospad zich splitst, in twee smalle paden.

Ik neem vandaag de tijd om op het bankje uit te rusten.

*De zon schijnt door de dichter wordende
bladeren op het bankje en ik ga zo zitten
zodat de zonnestralen mijn gezicht
verwarmen.*

*Op dit tijdstip is het altijd stil in het bos en de
meest geschikte tijd om te genieten.*

*De bladeren van de bomen ritselen in de
wind, terwijl de vogels hun mooiste
voorjaarslied zingen.*

*Ik sluit mijn ogen en denk dat het wel erg
lang geleden is dat ik zo van de zon heb
genoten.*

*Met gesloten ogen luister ik naar de
geluiden van het bos.*

*Ik zou toch zweren dat ik een kind hoor
huilen.*

*Doe mijn ogen open, kijk ik in het rond, maar
zie niemand.*

Dan sluit ik mijn ogen en spits mijn oren.

Ik hoor weer hetzelfde geluid.

*Het lijkt echt op het huilen van een klein
kind.*

Zo zacht dat ik goed moet luisteren om te horen, waar het geluid vandaan komt.

Het geluid komt vanachter de dikke eikenboom.

Ik sta stilletjes op en loop op het geluid af.

Dan.....

Dan worden mijn ogen zo groot als schoteltjes, ik zie een héél klein meisje zitten.

Ze lijkt wel een kaboutertje en ze zit met haar rug tegen de boom en haar handen houdt zij, voor haar ogen.

Ik wrijf maar nog eens in mijn ogen, maar als ik weer kijk zit het kabouterachtige meisje er nog steeds.

Over haar rode wangetjes rollen dikke tranen.

Haar rode jasje is helemaal nat.

Mijn schaduw valt over haar, daardoor heeft het meisje mij in de gaten.

Wanneer ik met mijn ogen knipper is ze weg, weg als sneeuw voor de zon.

Ik ben verward en twijfel of ik het wel goed gezien heb.

Misschien heb ik het me verbeeldt of te hard gewerkt de laatste tijd.

Al jaren kom ik in het bos en heb nog nooit zoiets meegemaakt.

Het meisje was te groot voor een kabouterdje en véél te klein voor een mensenkind.

Zij was ongeveer 35cm groot, schat ik.

Zodra ik weer op het bankje zit, hoor ik het geluid weer.

Ik ben bang dat het kabouterachtige meisje weer verdwijnt, als ik naar haar toeloop.

Daarom blijf ik op het bankje zitten, en draai mijn rug naar de dikke eik toe.

De hond loopt iets verderop te snuffelen en heeft niets in de gaten.

*Ik kijk om mij heen om te kijken of er
niemand aankomt, dan vraag ik zachtjes
'wat is er kindje, heb je verdriet?'*

Het gesnik wordt luider.

'Heb je je bezeerd, ben je gevallen? .

Ik wil je wel helpen!'

Het antwoord is nauwelijks te horen.

*Met een klein stemmetje zegt ze: 'Mevrouw,
ik ben verdwaald'*

'Verdwaald?' vraag ik.

*'Ja, verdwaald, ik kan de weg naar huis niet
meer vinden. Ik heb altijd in deze dikke eik
gewoond, samen met mijn grote broer,
vader en moeder.*

*Wij zijn niet zo lang geleden verhuisd naar
een andere boom.*

*Ik ben met iemand meegelopen om lekkere
beukennotjes te halen.*

Ik heb ze hier in mijn zak, kijkt u maar'.

Ik draai mij een beetje om en ze laat een paar bruin gepofte beukennotjes in haar handje zien.

‘Nu weet ik de weg niet meer terug te vinden, en krijg ik vast straf als mijn moeder dit weet.

Ik draai mij helemaal om, snel schiet ze weg achter de dikke stam van de eik.

‘Je hoeft niet bang te zijn voor mij, ik zal je niets doen!

Ik wil je helpen om de weg naar huis terug te vinden’

Zij kijkt bedenkelijk als ze zegt:’ Mijn moeder heeft altijd gezegd dat ik goed moet oppassen voor mensen.

Wij mogen alleen uit ons boomhuis komen als er géén mensen in de buurt zijn.

Moeder brengt ons naar de dwelfenschool.

‘Dwelfenschool?’ vraag ik verwonderd.

‘Jazeker, we zijn namelijk dwelfen en we gaan net als mensenkinderen naar school, om te leren lezen en te rekenen.

'Oh, maar hoe moet ik nu weten waar je woont?' vraag ik.

'Als ik thuis ben zie ik u langlopen met de hond. Wanneer we nu dezelfde route lopen moeten we wel langs ons huis komen en ben ik weer thuis.

Ik heb kleine beentjes daardoor kan ik niet snel lopen, maar vliegen gaat wel'

'Vliegen?' ik val van de ene verbazing in de andere.

'Wij hebben net als elfen grote vleugels, daarmee kunnen wij komen, waar we willen.

Wanneer wij met de voetjes van de grond komen, zijn we onzichtbaar, daardoor kunt u mij niet zien, maar ik ben er wel hóór'.

Ik ben te verbaasd om nog maar iets te vragen en zeg:

'Kom, dan gaan we op weg'.

Ik fluit naar de hond, als hij bij me is, vervolg ik de weg die ik anders ook loop.

Ik kan het niet laten om toch af en toe achterom te kijken, maar ik zie niets.

Tekening van het dwelfenmeisje.

‘Ben je er nog?’

‘Ja, ik vlieg recht achter u, zodat ik u niet kwijt kan raken ‘ zegt een bijna niet te verstaan stemmetje.

‘Wanneer je je huis ziet, moet je het zeggen’

‘Dat doe ik’ zegt het stemmetje.

Na ongeveer tien minuten lopen, hoor ik haar opgewonden en een beetje hijgend zeggen: ‘Daar die grote dennenboom voor ons, dat is onze nieuwe boomhuis.

Ik ben gelukkig weer thuis, dag mevrouw, bedankt voor het thuisbrengen.

Ik hoop maar dat mijn moeder me niet gemist heeft, want ze heeft altijd gezegd dat ik nooit met vreemden mee mag lopen, en dat heb ik nu wel gedaan.’

Voordat ik kan omkijken is ze gevlogen.

Ik ben een groot mens en geloof echt niet in sprookjes, maar toch.....

Ik was vrolijk toen ik thuis kwam, na de ontmoeting met het kabouterachtige meisje.

Het is niet te geloven, maar ik heb het echt meegemaakt.,

Thuis ben ik de dagelijkse dingen gaan doen.

Mijn dochter belde mij 's avonds op en vroeg of ik nog iets te vertellen had. Zij zal het nooit geloven.

Nee, ik ben vastbesloten, over vandaag, zeg ik niets.

Wat heb je van dit hoofdstuk geleerd?

02. Goeden dag, ik ben Dahlia!

Gisteren was het een speciale dag in het bos, dat komt door de ontmoeting met het kabouterachtige meisje, ze zei dat ze een dwelf was.

Vandaag neem ik het bospad, dat ik gisteren ook heb gelopen.

Het is nu niet zo warm, de zon blijft achter de wolken en heeft niet genoeg kracht om er doorheen te schijnen.

Bij het einde van het grote bospad ga ik even op een houten bankje, voor de dikke eik zitten.

Ik luister of ik iets bijzonders hoor, maar ik hoor niets anders dan het ritselen van de bladeren van de bomen en het vogelgezang.

De hond rent achter een paar opvliegende mussen aan, en hij kijkt ze verwonderd na.

Verder is er niemand in het bos, tenminste niet in de buurt.

In het begin van het grote bospad kom ik twee hardlopers tegen, zij hebben alleen aandacht voor hun sport.

De zweetdruppels glinsteren op hun voorhoofd en er zijn natte plekken in hun t-shirts.

Na een korte pauze ga ik verder met de wandeling.

Ik zet de kraag van mijn jas omhoog, tegen de koude wind.

Wat een verschil met het weer van gisteren!

De hond rent voor me uit, het vertrouwde pad op.

In de verte ontdek ik de dennenboom waar ik gister het kabouterachtige meisje heb achtergelaten.

Wanneer ik de dennenboom voorbij ben, hoor ik, 'mevrouw, mevrouw!'

Een ander klein piepstemmetje dan gisteren, roept mij.

Vanachter de dennenboom komt een héél klein vrouwtje tevoorschijn.

Verscholen achter haar rug, zie ik het kleine meisje die ik gisteren heb ontmoet.

Het vrouwtje heeft helder blauwe oogjes en dikke blozende wangetjes.

Verlegen schraapt ze haar keel als ze zegt 'Ik wil u hartelijk bedanken, mevrouw.'

'Waarvoor bedanken?' vraag ik.

'Dat u ons dochtertje Madelief heeft thuis gebracht, nadat ze verdwaald was'

'Oh, dus je heet Madelief, wat een mooie naam, zeg'

Ik kijk het meisje vriendelijk aan, die zich nog meer verschuilt.

'Ik heb het graag gedaan, hóór!'

'Weet u ' zegt de moeder, 'Wij houden ons altijd verborgen in het bos, zodoende zijn wij een beetje bang.

Je weet nooit of iemand een vriend is of niet.

Daarom verbied ik mijn kinderen om met vreemde dwelfen mee te gaan zonder mijn toestemming.

'Dwelfen?' vraag ik verbaasd.

'Ja, dwelfen, zeker geen kabouters want die zijn kleiner, dwergen zijn wij ook niet, want die zijn weer véél groter.

Wij zijn dwelfen en hebben net als elfen vleugels, zodat we kunnen vliegen en dan zijn we onzichtbaar.

Ook worden we onzichtbaar als we bang zijn, daardoor heeft nog niemand ons gezien.

Ze gaat dapper rechtop staan, en veegt haar handen aan haar blauwe schortje af.

'Wij zijn het dwelfenvolk', zegt het vrouwtje trots.

'Er zijn over de hele wereld verschillende volken zoals wij en zij wonen ook in de bossen.

Ons bos heet het Dennendal.

Maar er zijn ook dwelfen die in b.v. mangrovebossen wonen, zij verplaatsen zich vliegend of met kleine bootjes.

De boomwoningen waarin dwelfen wonen, staan dichtbij de bospaden.

Dit is de eerste keer dat ik met een mens durf te praten.

Deze keer moest ik wel, ook al vind ik het een beetje eng', en ze trekt een angstig gezichtje.

'Ik voelde dat ik u moest bedanken voor het thuisbrengen van onze Madelief.

Zo kon ik zien dat u het goed bedoelde en daarom durf ik met u te praten.

Oh, sorry, mevrouw, ik praat ook zoveel, daardoor vergeet ik mijn naam, Dahlia, te zeggen, ik ben de trotse moeder van dit meisje', en ze trekt Madelief een beetje achter haar rug tevoorschijn.

'Ik kan u niet zeggen hoe blij ik ben dat Madelief er weer is.

Ik had haar geroepen maar ze kwam maar niet, ik kon haar niet vinden.

Ziet u mevrouw, wij wonen nog niet zolang in dit boomhuis.

Wij woonden eerst in een andere boomwijk, in het eikenlaantje.

We moesten wel verhuizen van de winter.

De verhuizing was totaal onverwacht.

In de grote eik, hadden wij een groot huis.

Daar woonden wij met vijf, mijn man Fons, onze zoon Teun, dochter Madelief en mijn vader opa Joris.'

Dahlia begint zo uitgebreid te vertellen dat ik op de grond bij haar boomhuis ga zitten.

Ze verteld honderduit en terwijl ze vertelt, merk ik dat de verlegenheid verdwijnt.

Ik ben totaal verrast door haar openheid, maar dat laat ik niet merken.

Madelief komt achter de rug van haar moeder vandaan.

Zij staart mij met grote ogen aan.

Dahlia vertelt verder, 'Door het slechte weer en de ijzel worden de takken van de bomen zwaar en breken ze af.

Daardoor konden we daar niet meer blijven wonen, het werd te gevaarlijk, met die vallende takken.

We moesten overhaast een ander huis vinden en dat valt niet mee in hartje winter.

Het is tenslotte wintertijd en bijna alle vrijgekomen bomen zijn in beslag genomen door de dieren voor de winterslaap.

Daarom mevrouw, moesten wij naar een ander deel van het bos verhuizen.

Omdat Madelief de weg nog niet wist, was ik zo ongerust.

Ik zeg niet voor niets, dat ze niet met vreemden mee mogen, maar ja, het blijven kinderen'.

Tekening hier je eigen tekening over dit hoofdstuk.